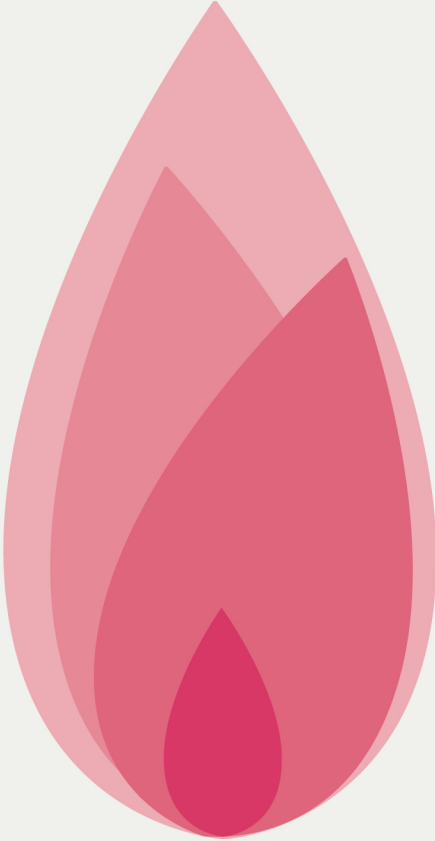

Karanlıktan Sonra

TI
U
R
A
K
K
A
TI
!

28.
Baskı
—

Dünya
Edebiyatı
Roman

Çeviren:
Ali Volkan
Erdemir

Haruki Murakami, 1949'da Kyoto'da doğdu. Vaseda Üniversitesi'nde klasik drama eğitimi aldı. 21. yüzyıl edebiyatının en önemli isimlerinden olan Murakami'nin kitapları pek çok ödül aldı, tüm dünyada ellinin üzerinde dile çevrildi. Haruki Murakami'nin *Yaban Koyununun İzinde*, *Zemberekkuşu'nun Güncesi*, *İmkânsızın Şarkısı*, *Sınırın Güneyinde-Güneşin Batısında*, *Sahilde Kafka*, *Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu*, *1Q84*, *Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları*, *Koşmasaydım Yazamazdım*, *Uyku*, *Kadınsız Erkekler*, *Sputnik Sevgilim*, *Tuhaf Kütüphane*, *Karanlıktan Sonra*, *Fırın Saldırısı*, *Rüzgârın Şarkısını Dinle*, *Kumandanı Öldürmek*, *Doğum Günü Kızı*, *Mesleğim Yazarlık* ve *Dans Dans Dans* isimli kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

Karanlıktan Sonra

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında	Kadinsız Erkekler
İmkânsızın Şarkısı	Sputnik Sevgilim
Yaban Koyununun İzinde	Tuhaf Kütüphane
Sahilde Kafka	Fırın Saldırısı
Zemberekkuşu'nun Güncesi	Rüzgarın Şarkısını Dinle
Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu	Kumandanı Öldürmek
1Q84	Doğum Günü Kızı
Koşmasaydım Yazamazdım	Mesleğim Yazarlık
Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları	Dans Dans Dans
Uyku	

KARANLIKTAN SONRA

Orijinal adı: Afutā Dāku

© 2004, Haruki Murakami

Yazan: Haruki Murakami

Japonca aslından çeviren: Ali Volkan Erdemir

Editör: Handan Akdemir

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Yayın hakları Curtis Brown Group Limited ile çalışan ICM Partners ("ICM") aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Mayıs 2017

22. baskı / Ekim 2020 / ISBN 978-605-09-4321-4

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Karanlıktan Sonra

Haruki Murakami

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Ali Volkan Erdemir

1

Şehir gözümüzün önünde uzanıyor.

Yükseklerde uçan bir gece kuşunun gözlerinden, biz, bu manzarayı görüyoruz. Şehir, kuş bakışıyla, devasa bir canlıya benziyor. Ya da birçok canlı organizma birleşip tek bir varlığa dönüşmüş gibi görünüyor. Sayısız atardamarın bedeninin en uç noktalarına kadar taşıdığı kanla, hiç durmadan hücreler yenileniyor. Damarlar yeni şifreleri verip eskileri topluyor. Tüketilecekleri gönderip eskileri alıyor. Yeni çelişkileri gönderip eski çelişkileri topluyor. Şehrin bedeninin her yerinde, nabız atışının ritmine uyarak ışık titremeleri, parlamalar ve kıpırdanmalar oluyor. Gece yarısına az bir zaman kaldı, hareketlilik zirve noktasını geçmiş olmasına rağmen, yaşamın sürmesi için temel metabolizma hiç hız kesmeden faaliyetine devam ediyor. Şehrin iniltisi, *basso continuo* olarak sürüp gidiyor. Alçalıp yükselmeyen, monoton, ancak uğursuz bir şeyler meydana geleceğinin habercisi gibi bir inilti bu.

Görüş alanımız içinde, ışıkların yoğunlaştığı bir yeri seçip oraya odaklanıyoruz. O noktaya yönelip, üzerine doğru sessizce alçalıyoruz. Rengârenk neon ışıklardan bir deniz. Eğlence bölgesi olarak adlandırılan yer burası. Bina duvarlarına monte edilmiş dev dijital ekranlar gece yarısı yaklaştıkça sessizliğe bürünürken, mağazaların ön taraflarındaki hoparlörlerden kesintisiz biçimde abartılı hip hop müziklerinin bas sesleri yayılıyor. Gençlerle tıklım tıklım dolu büyük bir oyun merkezi. Elektronik seslerin gürültüsü. Partiden dönen üniversite öğrencileri. Saçlarını parlak sarıya boyamış, mini eteklerinin altından diri bacakları görünen genç kızlar. Son trene yetişmek için hızlı adımlarla yaya geçidinden geçen takım elbiseli şirket çalışanları. Bu geç saatte bile karaoke barların çığırkanları bağırarak müşteri peşinde. Cafcaflı bir steysin vagon araba sanki bu bölgeye değer biçmeye çalışıyormuş gibi caddede ağır ağır ilerliyor. Camlarına simsiyah film çekilmiş. Bu haliyle, özel olarak gelişmiş derisi ve organlarıyla denizin derinliklerinde yaşayan bir yaratığı çağırıştırıyor. İki genç polis memuru, yüzlerinde gergin bir ifadeyle cadde boyunca devriyede ama onları kimse fark etmiyor. Bu saatte bölge, kendi kurallarına göre oynuyor. Mevsim, güz sonu. Esinti yok, yine de hava soğuk. Az sonra günün tarihi değişecek.

Şimdi Denny's'lerden¹ birinin içindeyiz.

İlginç bir yer denemez buraya; yeterli aydınlatma, gelişmiş güzel bir dekor ve sıradan yemek takımları; işletme uzmanları tarafından en ufak ayrıntısına kadar düşünülmüş tasarlanmış oturma düzeni; rahatsız etmeyecek kadar kısık bir sesle çalan müzik, kitabına uygun biçimde müşterilerle ilgilenen eğitimli personel. “Denny's'e hoş geldiniz.” Restoranla

1. Denny's: ABD çıkışlı, 24 saat açık kafe-restoran zincirlerinden biri. (ç.n.)

ilgili her şeyde bir sıradanlık var ve herhangi bir şeyin yerine başka bir şey konsa da fark etmeyecek gibi. Masaların neredeyse hepsi dolu.

Restoranın içine bir göz attıktan sonra pencere kenarında tek başına oturmuş bir kıza odaklanıyoruz. Neden bu kız acaba? Niye bir başkası değil? Sebebini bilmiyoruz. Ama o kız bir şekilde dikkatimizi çekiyor – gayet doğal bir şekilde. Kız, dört kişilik masada oturmuş kitap okuyor. Kapüşonlu gri parka, kot pantolon ve defalarca yıkanmaktan rengi atmış sarı bez ayakkabılar. Yandaki sandalyede de bir spor mont asılı duruyor. O da yeni gibi görünmüyor. Üniversiteye yeni başlamış bir öğrencinin yaşlarında. Liseli değil ama bir şekilde liseli havası var. Saçı siyah ve kısa, düz. Yok denecek kadar az makyaj yapmış, aksesuarı yok. Zayıf, küçük bir surat. Siyah çerçeveli gözlük takıyor. Arada bir kaşlarının arasında ona ciddi bir ifade katan kırışıklıklar oluşuyor.

Kitap okumaya kaptırmış kendini. Bakışları hiç sayfalardan başka bir yere kaymıyor. Kâh, ciltli bir kitap, üzeri katabevinin kâğıt kabı ile kaplı olduğundan, kitabın adını görmiyoruz. Ciddi bir surat ifadesiyle okuduğuna bakılırsa, çetrefil bir konusu olmalı. Okuyup geçmek yerine, satır satır ısıyor, tek tek çığnıyor sanki sözcükleri.

Masanın üzerinde kahve fincanı var. Bir de kül tablası. Kül tablasının yanında lacivert beyzbol şapkası duruyor. Üzerinde Boston Red Sox'ın "B" logosu var. Şapka kızın başı için biraz büyük gibi görünüyor. Yanındaki sandalyenin üzerinde kahverengi deri omuz çantası duruyor. Şişkinliğine bakılırsa, içine alelacele bir sürü şey tıktırılmış gibi. Düzenli aralıklarla kahve fincanını eline alıp ağzına götürüyor ama kahvenin tadından özel bir keyif alıyormuş gibi görünmüyor. Kahveyi, kahve fincanı gözünün önünde olduğu için, deyim yerindeyse, bir görevi yerine getirir gibi içiyor. Arada bir aniden hatırlamış gibi, dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırıp

çakmakla yakıyor. Gözlerini kısıp sigarasının dumanını pervasızca havaya üflüyor, sonra sigarayı kül tablasına koyuyor, sanki yaklaşan baş ağrısını yatıştırmak ister gibi parmak uçlarıyla şakaklarını ovuyor.

Restoranda kısık sesle çalan müzik, Percy Faith ve Orkestrası'nın "Go Away Little Girl"ü. Elbette kimse dinlemiyor müziği. Çeşit çeşit insan gece yarısı Denny's'te yemek yiyor, kahve içiyor ama yalnız oturan tek kadın müşteri o. Ara sıra kitaptan başını kaldırıp kol saatine bakıyor. Zaman sanki istediği hızla geçmiyor. Biriyle buluşmak için sözleşmiş gibi de görünmüyor oysa. Ne restoranın içine bakınıyor ne de giriş tarafına göz atıyor. Bir başına kitap okuyup arada sigarasını yakıyor, mekanik bir şekilde kahve fincanından yudumlar alıp zamanın biraz daha hızlı geçmesini diliyor. Ancak, söylemeye gerek yok, gün doğumuna daha saatler var.

Kitabı okumaya ara verip pencereden dışarıya bakıyor. İkinci katın penceresinden, kalabalık caddeyi görebiliyor. Cadde bu saatte bile hâlâ çok aydınlık ve gelip geçen insanlarla dolu. Gidecek bir yeri olan insanlar, gidecek bir yeri olmayan insanlar. Amacı olan insanlar, hiçbir amacı olmayan insanlar. Zamanı durdurmak isteyen insanlar, zamanı ileiri almak isteyen insanlar. Kız, sürekli insanların geçtiği bu caddeyi göz kırpmadan izledikten sonra bir an nefesini tutuyor, derken bakışlarını yine kitabın sayfalarına çeviriyor. Kahve fincanına elini uzatıyor. Birkaç fırt çektiği sigarası kül tablasında düzgün bir çubuk şeklinde küle dönüyor.

Girişteki otomatik kapı açılıyor, ince uzun boylu genç bir adam içeri giriyor. Siyah deri ceket, kırış kırış zeytin yeşili *chino* pantolonu, kahverengi iş botları. Saçları oldukça uzun, yer yer birbirine karışmış halde. Son birkaç gündür saçını yıkama fırsatı bulamamış gibi görünüyor. Az önce çalıların di-

binden sürünerek gelmiş de olabilir. Ya da belki, saçını dağınık bırakmak kolayına geliyor, böylesini daha doğal buluyor. Zayıflığı ona bir zarafet katmaktan ziyade yeterince beslenmemiş biri izlenimi yaratıyor. Omzunda büyük, siyah bir enstrüman kutusu asılı. Üflemeli çalgı. Bunların dışında bir de kirlenmiş bir bez çanta sarkıyor omzundan. Çantanın içine nota kâğıtları ve başka şeyler tıklanmış. Sağ yanağında göze çarpan derin bir iz var. Sivri bir şey oradaki eti çekip çıkarmış gibi kısa ve derin bir yara izi. Bu yara izi dışında, bir de şu var denecek, göze çarpan bir özelliği yok. Oldukça sıradan bir genç. Bu haliyle, yolunu şaşırılmış, iyi huylu ama pek de akıllı olmayan melez bir köpeği andırıyor.

Garson kadın gelip ona restoranın arka tarafında bir yeri işaret ediyor. Kitap okuyan kızın masasının yanından geçiyorlar. Genç adam masayı tam birkaç adım geride bırakmışken bir şey hatırlamış gibi duruyor, bir filmi geri sararmışçasına yavaşça geri geri yürüyor ve kızın masasının yanında duruyor. Sonra başını eğip kızın yüzüne bakıyor. Bir şeyleri anımsamaya çalışıyor. Hatırlaması zaman alıyor. Yaptığı her iş zaman alan birisi.

Kız, onun varlığını hissedip başını kitaptan kaldırıyor, gözlerini kısıp orada dikilen genç adama bakıyor. Genç adamın boyu uzun olduğundan, kız sanki ta tepeye doğru bakıyormuş gibi görünüyor. İkisinin bakışları karşılaşılıyor. Genç adam gülümsüyor. Kötü bir niyeti olmadığını gösterme amaçlı bir gülümseme bu.

“Bakar mısın, yanılıyorsam peşinen özür dilerim. Sen Eri Asay’ın kız kardeşi değil misin?” diyor genç adam.

Kız cevap vermiyor. Bahçenin köşesindeki aşırı büyümüş çallara bakar gibi bakıyor onun suratına.

“Daha önce bir kez karşılaşmıştık” diyerek devam ediyor

genç adam. “Şey, adın Yuri’ydi değil mi? Ablanın adıyla seninki arasında bir hece farkı vardı sadece.”

Kız, temkinli bir şekilde ona bakarken kısa bir cevapla onu düzeltiyor: “Mari.”

Genç adam, işaretparmağını havaya kaldırıyor. “Tabii ya! Maricik. Eri ve Mari. Tek hecesi farklı. Beni kesin unutmuşsundur, değil mi?”

Mari bir şey söylemeden başını hafifçe eğiyor. Bu, evet mi hayır mı demek, anlaşılmıyor. Gözlüğünü çıkarıp kahve fincanının yanına bırakıyor.

Garson kadın geri gelip soruyor: “Birlikte misiniz?”

“Hı hı, öyle” diye yanıtıyor adam.

Garson kadın mөнüyü masanın üzerine bırakıyor. Genç adam, Mari’nin karşısına oturup enstrüman kutusunu yanındaki sandalyeye koyuyor. Birden aklına gelmiş gibi soruyor: “Burada biraz oturabilir miyim? Yemeğimi bitirir bitirmez kalkarım. Dışarıda birileriyle buluşacağım da.”

Mari belli belirsiz kaşlarını çatıyor. “Bunu oturmadan önce söylemen gerekmez miydi?”

Genç adam anlamıyor. “Birileriyle buluşacağımı mı?”

“O değil” diyor Mari.

“Nezaketen izin istemem gerektiğini mi söylüyorsun yani?”

“Evet.”

Genç adam, başıyla onaylıyor. “Öyle ya. Kesinlikle masana oturmadan önce izin istemeliydim. Affedersin. Ama hem restoran dolu, hem de uzun süre kalmayacağım. Oturabilir miyim?”

Mari hafifçe omuz silkiyor. Dilediğini yap der gibi. Genç adam mөнüyü açıp içindekileri inceliyor.

“Yemek yedin mi?”

“Aç değilim.”

Genç adam kaşlarını çatıp, mөнüye baştan aşağı göz gezdirdikten sonra, pat diye kapatıp masanın üzerine koyuyor.

“Aslında mönüyü açmama gerek yok. İnceliyormuş gibi yapıyorum.”

Mari bir şey demiyor.

“Burada tavuk salatısından başka bir şey yemiyorum. Asla. Bana sorarsan, Denny’s’te yenebilecek tek yiyecektir tavuk salatası. Mönüdekilerin tamamına yakınına denedim. Sen burada tavuk salatası yedin mi hiç?”

Mari, hayır anlamında sallıyor başını.

“Lezzeti fena değil. Denny’s’te tavuk salatası ve çıtır çıtır kızarmış ekmek dışında bir şey yemem.”

“Öyleyse neden mönüye bakıyorsun?”

Bir kırışıklığı düzeltir gibi, parmağıyla gözünün kenarını ovalıyor genç adam. “Düşünsene. Denny’s’e gelip de mönüye bakmadan, doğrudan tavuk salatası sipariş etmek çok ezik durmaz mı? O zaman, tavuk salatası yemeyi sevdiğim için Denny’s’e geliyorum, demek gibi bir şey olmaz mı bu? Bu yüzden, önce mönüyü açıp içindekileri baştan aşağı inceledikten sonra tavuk salatasına karar vermiş gibi yapıyorum.”

Garson kadın su getirdiğinde tavuk salatası ve kızarmış ekmek siparişi veriyor. “Ekmek *çıtır çıtır* olsun ama” diye vurguluyor. “İyice kızarsın.” Yemekten sonrası için kahve de söylüyor. Garson kadın elindeki cihaza siparişleri girdikten sonra bir kez de yüksek sesle okuyarak teyit ediyor.

“Genç hanımın da kahvesini tazelemek gerek sanırım” diyor, Mari’nin kahve fincanını parmağıyla işaret ederek.

“Anladım efendim. Hemen getiriyorum kahveyi de.”

Garson kadının gidişini izliyor genç adam.

“Tavuk sevmiyor musun?” diye soruyor.

“Sevmiyor değilim” diye yanıtıyor Mari. “Ama dışarıda tavuk yemeyi pek tercih etmiyorum.”

“Nedenmiş?”

“Zincir restoranlarda sunulan tavuklara tuhaf ilaçlar verilmiş oluyor çünkü. Büyüme hormonu ve benzeri şeyler. Ta-

vuklar, karanlık kafeslere kapatılıp kimyasal maddeler içeren yemlerle büyütülüyorlar, onlara bir sürü de iğne yapılıyor, sonra da taşıyıcı bantlara asılıp makineyle boyunları patır patır kesiliyor, kanatları koparılıyor.”

“Vay be!” diyor genç adam. Sonra gülümsüyor. Gülümseyince gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar derinleşiyor. “George Orwell usulü tavuk salatası.”

Mari kaşlarını çatıp onun suratına bakıyor. Kendisiyle alay mı ediyor, karar veremiyor.

“Her neyse, buranın tavuk salatası pek fena olmuyor. Sahiden.”

Genç adam bunları dedikten sonra, birden aklına gelmiş gibi üzerindeki deri montunu çıkarıyor, katlayıp yanındaki sandalyenin üzerine koyuyor. Sonra masanın üzerinde iki elini birleştiriyor. Üzerinde yeşil, kaba örgüden sıfır yaka bir kazak var. Kazakın yünü de saçları gibi birbirine dolaşmış sanki. Görüntüsüne pek önem veren bir tip değil.

“Seninle daha önce Şinagava’daki bir otelin havuzunda karşılaşmıştık. İki yıl önce, yazın. Hatırladın mı?”

“Hatırlar gibiyim.”

“Benim bir arkadaşım vardı, senin ablan vardı, sen vardın ve de ben vardım. Toplam dört kişiydik. Biz üniversiteye yeni başlamıştık, sense lise ikinci sınıftaydın. Öyleydi değil mi?”

Mari pek de orali değilmiş gibi başıyla onaylıyor.

“Arkadaşım ablanla flört ediyordu, işin içine beni de dahil edip dörtlü buluşma gibi bir şey ayarlamıştı. Otelin havuzu için ücretsiz dört bilet bulmuştu. İşte, ablan da seni getirmişti yanında. Ama sen hiç konuşmamış, sürekli havuzda takılmıştın, yavru yunuslar gibi yüzüp durmuştun. Sonra hep birlikte otelin çay salonuna gidip dondurma yemiştik. Sen peşmelba sipariş etmiştin.”

Mari’nin kaşları çatılıyor. “Bu kadar çok detayı nasıl hatırlayabiliyorsun?”

“Çünkü daha önce peşmelba yiyen bir kızla hiç çıkmamıştım ve sen kesinlikle çok şirindin.”

Mari ona ifadesiz bir suratla bakıyor. “Yalancı. Gözlerini bir türlü ablamdan alamamıştın.”

“Öyle miydi?”

Mari sessizliğiyle cevap veriyor.

“Öyle de olmuş olabilir” diye onaylıyor genç adam. “Ablanın giydiği bikiinin çok küçük olduğu kalmış aklımda her nasılsa.”

Mari sigara çıkarıp dudaklarının arasına sıkıştırıyor, çakmakla yakıyor.

“Baksana” diyor genç adam, “Denny’s’i savunmak gibi bir niyetim yok ama birtakım sakıncaları *olabilecek* tavuk salatası yemektense bir paket sigara içmek vücuda daha çok zarar vermiş gibi geliyor bana. Sen de öyle düşünmüyor musun?”

Mari soruyu duymazdan geliyor.

“O gün aslında başka bir kız gelecekti ama kız son anda rahatsızlanınca yerine zorla beni götürmüştü ablam. Sayıyı eşitlemek için.”

“Bu yüzden keyfin pek yerinde değildi demek.”

“Seni hatırlıyorum yine de.”

“Gerçekten mi?”

Mari sağ yanağına parmağını götürüyor.

Genç adam da kendi yara izine koyuyor elini. “Aa, bu mu? Çocukken oldu, yamaç aşağı çok hızlı bisiklet sürüyordum, en aşağıya ulaşınca gidonu çeviremedim. İki santimle kurtardım, az daha sağ gözümü kaybediyordum. Kulakmemem de yaralandı, şekli bozuldu. Görmek ister misin?”

Mari kaşlarını çatıp hayır anlamında sallıyor başını.

Garson kadın tavuk salatası ve kızarmış ekmeği masaya getiriyor. Mari’nin kahve fincanına taze kahve dolduruyor. Sonra sipariş edilen her şeyi getirip getirmediğini kontrol ediyor. Genç adam çatal ve bıçağı tutup alışkın hareketlerle

HAZİR Kİ!

Gece yarısından sonra zamanın kendine özgü bir akışı vardır. Ona karşı koyamazsın...

**Sık sık aynı rüyayı görüyorum:
Yedi yaşındayım ve yine öksüzüm.
Yapayalnızım ve güvenebileceğim
tek bir yetişkin yok çevremde.
Gece olmak üzere. Hep aynı rüya.
Rüyamda, hep yedi yaşına
dönüyorum.**

Bütün bir geceyi dışarıda geçirmek zorunda olan bir genç kız... Onun iki aydır uyanmak istemeyen kız kardeşi... Aşk otellerinden birinde korkunç şekilde dövülen bir eskort kadın... Karanlık yanını büyük bir ustalıklarla gizleyen bir erkek... Ve güzel bir kızı başka bir gerçekliğe kaçıran Yüzü Olmayan Adam... *Karanlıktan Sonra* gece insanların romanı... Bütün Murakami romanları kadar gizemli ve ürpertici...

